

Dragi prieteni revenim la Zaharia și vă reamintesc că suntem în fața celor zece viziuni pe care el le are și care sunt tot atâtea mesaje adresate poporului lui Dumnezeu.

Ne-am oprit la versetul 8 al primului capitol și acesta este și punctul din care o să reluăm lectura textului:

M-am uitat noaptea, și iată că un om era călare pe un cal roșu, și stătea între mirți într-un umbrar; în urma lui erau niște cai roșii, murgi și albi.

Zaharia 1:8

“M-am uitat noaptea” – nu înseamnă “am visat noaptea”. Poate că aveți impresia că, fiindcă Zaharia a primit aceste viziuni noaptea, ele au fost simple vise. Dar profetul spune clar că erau viziuni, nu vise. El era treaz când le-a primit, nu i-au fost date în somn.

Știu că mulți mă vor contrazice când voi spune că nu cred că Dumnezeu ne vorbește în visele noastre. Dacă cineva îmi spune: “Am avut o viziune” îl întreb dacă era treaz sau dormea. Dacă-mi spune că dormea, sunt sigur că nu a fost o viziune prin care-i vorbea Dumnezeu, ci doar efectul unei cine prea îmbelșugate sau a unei experiențe din ziua precedentă. În timpul somnului, mintea noastră este degajată, eliberată de controlul nostru conștient și de obicei răătăcește înapoi și înapoi printre experiențe trecute care produc, în cele din urmă, visele. Cred că putem afirma fără grijă că Dumnezeu nu prin visele nopții ne vorbește.

Observați că Zaharia spune: “M-am uitat”. Este important să înțelegem cum i s-a descoperit Dumnezeu acestui profet, de data aceasta. “Și iată că un om era călare pe un cal roșu”. Cred că ar fi fost potrivit un semn de exclamare după “iată” pentru că ne-ar fi atras atenția mai puternic, așa cum era intenția profetului.

“Un om era călare pe un cal roșu.” Cine este acest om? El este Domnul Isus Hristos înainte de întruparea Sa. Poate că vă întrebați de unde știu acest lucru. El este identificat ca “Îngerul Domnului” în v.11 și 12. În Vechiul Testament, îngerul Domnului îl desemnează pe Dumnezeu. Îngerul Domnului din Vechiul Testament este Domnul Isus Hristos al Noului Testament. El este îngerul *Prezenței*; El este Însuși Iehova, Mesia.

Aici Zaharia îl vede pe Hristos înainte de întruparea Sa, veghind asupra acestei lumi. Este adevărat că Satan este numit prințul acestei lumi – adică al acestui sistem lumesc, carnalitatea acestei lumi fiind sub controlul lui Satan – dar Dumnezeu nu i-a cedat lui Satan această lume definitiv.

Chiar în acest moment, Domnul Isus Hristos stă în umbră și veghează asupra celor

care sunt ai Săi. În viziunea aceasta a lui Zaharia, El veghează în particular asupra poporului lui Israel. Ce mângâiere este să știi că Dumnezeu tuturor universurilor posibile, care nici măcar nu pot fi numărate, privește cu atenție și veghează asupra celor care sunt ai Săi. Ce mesaj încurajator pentru noi are această viziune! Zaharia are mai multe mesaje de mângâiere. Acesta este doar începutul.

Observați că omul este călare pe un cal roșu. Care este semnificația culorii roșii? Roșul reprezintă sângele și vărsarea de sânge; în cartea Apocalipsa simbolizează sângele vărsat în război. Dar pentru cel care călărea un cal roșu în viziunea lui Zaharia este vorba de propriul sânge care avea să fie vărsat. El veghează asupra acestui pământ pentru că sângele Său se va vărsa și El va muri pentru întreaga omenire.

“În urma lui erau niște cai roșii, murgi și albi” – Nu se spune aici că erau și călăreți pe acești cai, dar cred că suntem îndreptățiți să presupunem că fiecare cal avea călărețul lui. Aici este una din acele ocazii în care Dumnezeu nu ne-a dat informații complete, dar se presupune că acești călăreți erau ființe angelice sub comanda Domnului Hristos a căror însărcinare era aceea de-a supraveghea ce se întâmplă pe pământ și de a veni cu observațiile lor înaintea Domnului. Culoarele cailor au și ele o semnificație. Caii roșii ar simboliza războiul. Caii albi probabil că reprezintă victoria, călărețul de pe calul alb fiind cel care se îndreaptă spre o biruință certă. Caii murgi sunt o combinație a celor două culori.

“Stătea între mirți, într-un umbrar”. Mirtul este un arbust din ținuturile deluroase ale Palestinei, de regulă înalt de 2-3 m, cu frunze mirositoare și verzi în tot timpul anului și cu flori albe folosite ca parfum. Mirtul este considerat un fel de emblemă pentru Israel. Diferite plante reprezintă națiunea – măslinul, smochinul, mirtul, vița, toate acestea au semnificația lor. Dumnezeu spune: “Voi sădi cedri, salcâmi, mirți și măslini în pustie; voi pune chiparoși, ulmi și merișori la un loc în deșert.” În Isaia 55:13, El spune: “În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul. Și lucrul acesta va fi un nume pentru Domnul, un semn veșnic, nepieritor.” În Israelul modern plantarea de copaci și arbuști, mai ales mirt, ar putea avea o semnificație importantă. Este interesant faptul că iudeii au adus ramuri de mirt de pe Muntele Măslinilor ca să-și facă adăposturi la Sărbătoarea Corturilor despre care se vorbește în Lev. 23:40; Deut. 16:16. De fapt, în ebraică “mirt” este *hadhas*, de unde derivă numele Ester. ZAHARIA 1B

Călărețul pe cal roșu este o imagine a Domnului Isus care așteaptă ziua în care să vină și să ia în stăpânire acest pământ. Între timp, El străbate tot pământul veghind asupra lui. Călăreții de pe ceilalți cai sunt, probabil, ființe supranaturale sau îngeri care Îl însoțesc.

Am întrebat: „Ce înseamnă caii aceștia, domnul meu?” Și îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: „Îți voi arăta ce înseamnă caii aceștia!” Zaharia 1:9

“Ce înseamnă caii aceștia?” – este întrebarea pe care ne-o punem și noi. Să vedem

care a fost răspunsul primit de Zaharia.

„Omul care stătea între mirți a luat cuvântul și a zis: „Aceștia sunt aceia pe care i-a trimis Domnul să cutreiere pământul!”

Zaharia 1:10

„Să cutreiere pământul”, adică să-l străbată de la un capăt la celălalt, astfel încât nici un colț să nu rămână necercetat.

„Și ei au vorbit Îngerului Domnului, care stătea între mirți, și au zis: „Am cutreierat pământul, și iată că tot pământul este în pace și liniștit!”

Zaharia 1:11

Era pace pe pământ atunci. Era bine, având în vedere faptul că în cinci mii de ani de istorie consemnată au fost numai două sute de ani de pace. Omul este o creatură războinică; războiul este în inima sa. O perioadă de pace este deci un lucru minunat. Dar ce fel de pace era aceea? Oricum ar fi fost, nu a durat foarte mult.

„Atunci Îngerul Domnului a luat cuvântul și a zis: „Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă de Ierusalim și de cetățile lui Iuda pe care Te-ai mâniat în acești șaptezeci de ani?” Zaharia 1:12

„...Pe care Te-ai mâniat în acești șaptezeci de ani” – de șaptezeci de ani Ierusalimul zăcea sub ruine și cenușă. Rămășița lui Israel care se întoarce în țară începe să reconstruiască zidurile cetății. Strigătul lui este: „Cât va mai dura până când va aduce Dumnezeu o binecuvântare adevărată asupra noastră?”

Dumnezeu va arăta foarte clar că este nemulțumit de națiunile care sunt în pace și ignoră nenorocirea Ierusalimului. Dumnezeu este gelos pentru Ierusalim și nu-l place să vadă că națiunile lumii sunt indiferente față de soarta lui. Dumnezeu a revenit cu îndurarea Sa asupra Ierusalimului și națiunile pământului au și ele o responsabilitate. Deși sunt în pace acum, cum spune versetul 12, această pace nu va dura foarte mult.

Aceste lucruri au o aplicație concretă pentru ziua de azi. Lumea nu poate avea pace permanentă înainte ca Domnul Isus să domnească în Ierusalim, pentru că El este prințul păcii.

Până atunci, pacea pe care o oferă El este pacea cu Dumnezeu care vine în urma iertării păcatelor noastre. Dacă suntem împăcați cu Dumnezeu, putem avea pace și cu semenii noștri. Dacă oamenii sunt împăcați cu Dumnezeu, dacă relația lor cu Dumnezeu este corectă, poate exista pace și între națiuni diferite. Dar națiunile așa-zis civilizate au fost cele care au purtat cele două războaie mondiale din secolul trecut.

Este interesant faptul că, în timpul celui de-al doilea război mondial, atunci când câteva trupe americane au luptat în Pacificul de Sud, s-au așteptat să găsească în acele

insule canibali și băștinași primitivi. Mare le-a fost surpriza când au găsit biserici creștine și creștini care i-au primit cu bucurie. Așa-zișii păgâni trăiau în pace, în timp ce așa-zișii creștini erau în plin război mondial. Lumea nu poate avea pace fără Domnul Isus Hristos.

Ierusalimul este cheia păcii mondiale. În vremea lui Zaharia, lumea încerca să aibă pace și să ignore Ierusalimul. Toate acestea se întâmplau în timp ce lumea era dominată de medo-perși. Babilonul, așa cum poate vă amintiți, învinsese Egiptul și Asiria. Apoi perșii au învins Imperiul Babilonian și au dominat toată zona cuprinsă între fluviul Ind, până la Marea Mediterană, de la zăpezile munților din jurul Mării Negre și ai Mării Caspice, până la nisipurile arzătoare ale deșertului Sahara. Dominația perșilor a adus pace în lume pentru o scurtă perioadă de vreme. Nu a trecut mult și a apărut Alexandru cel Mare care a dat din nou lucrurile peste cap. Nu putea fi vorba de o pace permanentă pentru că Ierusalimul reprezenta cheia păcii.

Domnul a răspuns cu vorbe bune, cu vorbe de mângâiere, îngerului care vorbea cu mine.

Zaharia 1:13

Observați că Domnul răspunde cu vorbe bune și cuvinte de încurajare, cuvinte care-i ajutau mult pe cei întorși în țară. În timp ce Hagai proclamă judecata, Zaharia aduce un mesaj de încurajare din partea lui Dumnezeu.

Și îngerul, care vorbea cu mine, mi-a zis: „Strigă, și zi: ...Așa vorbește Domnul oștirilor: ...Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion, Zaharia 1:14

Sunt gelos pentru Ierusalim, spune Dumnezeu. Gelozia lui Dumnezeu nu este la fel ca gelozia omului, care poate fi doar o izbucnire / răbufnire temperamentală. Dar gelozia omului, care este o pasiune arzătoare pentru ceea ce-i aparține, pentru ce iubește și îi poate fi luat, se poate asemana cu gelozia lui Dumnezeu. “Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion”, spune Dumnezeu. Ierusalimul este cetatea Sa și israeliții sunt poporul Său. Dumnezeu știe cât de prigonit este și astăzi poporul Său și este gelos pentru ei. Va veni momentul în care Dumnezeu va face o mișcare în favoarea lor. În vremea lui Zaharia, lumea îi părăsise pe urmașii lui Israel.

“și sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmfate; căci Mă mânciasem numai puțin, dar ele au ajutat spre nenorocire.” Zaharia 1:15

“Mă mânciasem numai puțin” – pedeapsa lui Dumnezeu fusese desemnată pentru o scurtă perioadă, dar națiunile lumii au agravat situația. Păgânii în mijlocul cărora erau captivi fiii lui Israel au adăugat la nenorocirea acestora.

Ei i-au asuprit mai mult decât ar fi trebuit, mai mult decât era potrivit cu voia lui Dumnezeu și decât ar fi fost drept înaintea lui Dumnezeu. I-au batjocorit în nenorocirea lor și s-au bucurat de necazul poporului lui Dumnezeu. Astfel, ei au mărit intensitatea

pedepsei pe care o aveau de suportat aceștia. Dumnezeu intenționase, într-adevăr, să-i pedepsească pentru idolatria lor și pentru că poporul Său se depărtase de El, dar neamurile asupritoare măriseră intensitatea durerii.

De aceea așa vorbește Domnul: ...Mă întorc cu îndurarea către Ierusalim; Casa Mea va fi zidită iarăși în el, și funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului.... Zaharia 1:16

“Mă întorc cu îndurări către Ierusalim” – Dumnezeu Se întorsese pentru a-Și revărsa îndurarea asupra poporului Său. Biblia ne spune că Dumnezeu este *bogăț* în îndurare.

“...funia de măsurat se va întinde asupra Ierusalimului...” – referitor la acest fragment, există opinia conform căreia va fi o explozie de construcții în Ierusalim și acesta va deveni un oraș foarte dezvoltat. Poate că acest lucru este adevărat. Oricum, de fiecare dată când este menționat un toiag de măsurat sau o funie de măsurat în Biblie, înseamnă că Dumnezeu Se pregătește să acționeze în mod direct în acel caz particular. Aici, Israel se întorsese după șaptezeci de ani de captivitate și Dumnezeu Se întoarce din nou la poporul Său, la cei care s-au întors la El.

Toate popoarele de pe pământ trebuie să înțeleagă faptul că nu va fi pace pe pământ atâta timp cât nu va fi pace în Ierusalim. Aceasta este cheia păcii pe acest pământ. Oare evenimentele din ultimii ani nu au demonstrat cu vârf și îndesat acest lucru? Totuși, Israelul nu s-a întors la Dumnezeu, în ciuda faptului că a avut loc o dezvoltare după întoarcerea evreilor în țara lor, în statul Israel. Evreii sunt încă împrăștiați în toată lumea și în Ierusalim nu este încă pace. Pacea Ierusalimului este cheia obținerii păcii mondiale.

Dacă cercetăm istoria profețiilor din trecut vom vedea că Ierusalimul are o profeție crucială în acele profeții referitoare la viitor. “Da, Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui și a zis: Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit.” (Ps. 132:13, 14). Sau: “.

„Însă a lepădat cortul lui Iosif, și n-a ales seminția lui Efraim; ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubește.” (Ps. 78:67, 68).

Dumnezeu spune că Ierusalimul este locul pe care-l iubește. Judecata lui Dumnezeu se desfășoară asupra Ierusalimului, dar aceasta nu înseamnă că dragostea Sa pentru Ierusalim s-a stins.

Strigă din nou, și zi: ...Așa vorbește Domnul oștirilor: ...Cetățile Mele vor avea iarăși belșug de bunătați, Domnul va mângâia iarăși Sionul, va alege iarăși Ierusalimul.” Zaharia 1:17

Acest verset prezintă o imagine a viitorului pentru ca aceste popoare să poată recunoaște faptul că lucrează în planul și în cadrul programului lui Dumnezeu care continuă și în viitor.

Îngăduiți-mi să fac o aplicație practică pentru creștinii de astăzi. Suntem implicați,

prin ceea ce lucrăm, în ceva ce are valoare veșnică? Ce valoare va avea peste zece ani ceea ce faceți astăzi? Lucrați voi gândindu-vă la valoarea pe care o va avea în veșnicie lucrarea voastră? Ar trebui să ne gândim serios la acest lucru atunci când decidem să ne punem energia, timpul și resursele la lucru într-un proiect oarecare.

Urmează cea de-a doua viziune primită de profetul Zaharia:

Am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că erau patru coarne! Am întrebat îngerul, care vorbea cu mine: „Ce înseamnă coarnele acestea?” Și el mi-a zis: „Acestea sunt coarnele, care au risipit pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul.” Zaharia 1:18, 19

Eu consider că viziunea cu cele patru coarne este una separată de viziunea cu cei patru fierari. Mulți consideră că este o singură viziune care cuprinde și cele patru coarne, și cei patru fierari.

Zaharia vede patru coarne și când întreabă ce sunt acestea, răspunsul este: “Acestea sunt coarnele care au împrăștiat pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul”. Aceste coarne au împrăștiat atât împărăția din nord, cât și împărăția din sud.

Aceste coarne reprezintă conducători păgâni. Aflăm acest lucru din Daniel 7:24: “Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați.” Iar în Apocalipsa 17:12 citim: “Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.” Cred că putem deduce din aceste pasaje biblice faptul că aceste coarne reprezintă alte națiuni păgâne, mari puteri mondiale.

Cine sunt aceste puteri? Cele patru puteri păgâne care au împrăștiat poporul lui Israel sunt: Babilonul, Persia, Grecia și Roma. În următoarea viziune, Dumnezeu spune clar că Se va ocupa și de aceste patru coarne.

“Domnul mi-a arătat patru fierari. Eu am întrebat: „Ce vor să facă aceștia?” Și el a zis: „Aceștia vin să sperie coarnele care au risipit pe Iuda, de n-a mai putut ridica nimeni capul; fierarii aceștia au venit să sperie, și să taie coarnele neamurilor care au ridicat cornul împotriva țării lui Iuda, ca să-i risipească locuitorii.” Zaharia 1:20, 21

Aceasta este, fără îndoială, una din cele mai remarcabile profeții din Scriptură.

De ea o să ne ocupăm însă în viitoarea noastră întâlnire!